

Příběhy (raději) zapomenuté

První kniha **Aleny Mornštajnové** Slepá mapa byla příjemným překvapením, druhá (Hotýlek) potvrzením a napotřetí se opět zadařilo. Autorka ve svém novém románu **Hana** (Host 2017) opět dokazuje, že má cit pro rytmus vyprávění a pro kompozici. Navíc umí rychle vtáhnout do děje. Její kniha je čtivá a svěží, přestože pojednává o tragických událostech, o kterých se spíš mlčí. Základem se staly dvě skutečné tragické události odehrávající se ve městě Meziříčí (teprve budoucím Valašským).

V příběhu se prolínají dvě časové roviny a dvě linie vyprávění. První je spjata s tyfovou nákazou, které podlehl celá rodina jedné ze dvou hlavních postav příběhu. Přežije pouze dívka Mira. Jedinou příbuznou zůstává osamělá teta Hana, zlomená pobytem v Terezíně a koncentračním táboře Osvětim a následně i vinou – smrt svých příbuzných nevědomky způsobila. Ve druhé linii příběhu se tak vracíme do

období druhé světové války a transportů židovských obyvatel.

Přestože se jedná o návrat do dob, kdy lze díky časovému odstupu snadno pojmenovat nepřítel a po-

stavit se na správnou stranu, i tak jde o prozatím nejodvážnější knihu autorky. Umí obsáhnout dlouhá časová období, dramaticky vystavět text, uhranout. Prostě svébytná a sebevědomá vypravěčka, která nabízí čtenářsky přístupné a kvalitně odvedené řemeslo, byť je patrné, že rozumí spíše ženským postavám.

Třebaže jde o téma mnohokrát zpracované i v české literatuře, má stále smysl se k holocaustu vracet. Ve chvíli, kdy i v naší společnosti pozorujeme znepokojivé náznaky a signály, je užitečné si tyto osudové události připomínat – už proto, že jsme nebyli pouze oběťmi, ale díky své nečinnosti, nezájmu a strachu do jisté míry také spolupachatelé. I přes zobrazené tragické události Mornštajnové příběh končí lehkým náznakem optimismu. Možná je znepokojující pouze to, jak lehce je příběh vyprávěn. Ale to je spíše poklona. Čte se prostě jedním dechem.

■ **Pavel Kotrla**, literární publicista